

Sygn. akt V CSK 604/17

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku J. R., P. K., M. P., D. S. i I. K.

przy uczestnictwie Gminy S.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni J. R.

od postanowienia Sądu Okręgowego w C.

z dnia 18 stycznia 2017 r., sygn. akt VI Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) oddala wniosek radcy prawnego C. B., ustanowionego z urzędu dla wnioskodawczyni J. R., o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego,

3) oddala wniosek uczestniczki postępowania o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

J. R. złożyła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w C. z dnia 18 stycznia 2017 r. oddalającego apelację wnioskodawców - skarżącej oraz P. K., M. P., D. S. i I. K. od postanowienia Sądu Rejonowego w Z. z dnia 26 września 2014 r. oddalającego wnioski o zasiedzenie w sprawie z udziałem Gminy S.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jest oddzielną jednostką redakcyjną skargi kasacyjnej, uregulowaną w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. By spełnić to wymaganie konieczne jest pełne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z perspektywy powołanych w nim przesłanek z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Nie wystarcza odwołanie się do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, nawet jeżeli wskazano w nim tożsame argumenty (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16 - nie publ.). Wymaganie to uzasadnione jest okolicznością, że postanowienie w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania zapada podczas innego posiedzenia i w innym składzie niż rozpoznanie skargi kasacyjnej (art. 398¹⁰ zd. 2 k.p.c.).

W niniejszej skardze oparto się na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że w sprawie doszło do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. polegającego na jaskrawej sprzeczności wnioskowania Sądu z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a stopień naruszenia tego przepisu ma charakter na tyle rażący, że bez potrzeby głębszej analizy dowodów jest pewne, że naruszenie to miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być

zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Przedstawienie tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie odpowiada powyższym wymaganiom. Skarżąca zasygnalizowała jedynie, że doszło do rażącego uchybienia przez Sąd zasadom logiki i doświadczenia życiowego, stanowiącym granice swobodnej oceny dowodów należącej do sądu rozpoznającego sprawę. Jednakże brak wskazania, które środki dowodowe zgromadzone w sprawie zostały ocenione z naruszeniem tych zasad, a także w czym przejawiała się sprzeczność logiczna lub wyraz oderwania od powszechnie znanych realiów życiowych uniemożliwia Sądowi Najwyższemu odniesienie się do tak ogólnikowo sformułowanej argumentacji. Zgodnie zaś z wyżej przedstawioną charakterystyką postępowania kasacyjnego, uwzględniającego element dwuetapowości, Sąd Najwyższy nie był władny sięgnąć po argumenty umieszczone w innej jednostce redakcyjnej skargi, przeznaczonej dla składu rozpoznającego skargę już przyjętą do rozpoznania.

Na marginesie należy zaznaczyć, że co do zasady zarzuty dotyczące oceny dowodów przez sądy *meriti* nie powinny stanowić zarzutu skargi kasacyjnej na mocy art. 398³ § 3 k.p.c.